

ת"פ 7086/12/11 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אביאל יצחק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 7086-12-11 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' יצחק
בפני: כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

המאשימה

נגד

אביאל יצחק ע"י עוה"ד גיל גבאי

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו יוחסה לו עבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הינו שחקן כדורסל והשופט אלרון לוי (להלן: "**אלרון**") הינו שופט כדורסל בליגה הארצית ושימש כשופט במשחק כדורסל שהתקיים ביום 2.1.11, באולם כדורסל ברעות, בין הקבוצות "מכבים רעות" ו- "הפועל איילות".
2. הנאשם היה שחקן בקבוצת "הפועל איילות" (יצוין כי בכתב האישום נרשם בטעות שהנאשם היה שחקן בקבוצת "מכבים רעות"). בשעה 19:40 או בסמוך לכך, הרחיק אלרון, במהלך המשחק את הנאשם וביקש ממנו לעזוב את מגרש הכדורסל. בתגובה לכך, אמר לו הנאשם "**אתה לא יודע מי אני, חכה חכה, אתה לא מכיר את העבר שלי**".
3. בהמשך, עלה הנאשם ליציע, אך חזר למגרש הכדורסל ואלרון ביקש ממנו בשנית לעזוב את המגרש. בתגובה לכך, אמר הנאשם לאלרון "**אתה לא יודע מי אני, חכה חכה, תבוא לאילת, אני אגיע לכל המגרשים שתהיה שם, חכה, אני אדקור אותך, אני דקרתי אנשים כמוך כשהייתי בן 16**".

טענות הנאשם

4. הנאשם טען ארבע טענות עיקריות:

- א. במישור העובדתי לא אמר לאלרון את הדברים שפורטו בפרק העובדות שבכתב האישום ולכן לא מתקיימת עבירת האיומים.
- ב. קיים מחדל חקירתי בכך שלא נגבו עדויות ממספר רב של אנשים שהיו במקום (כגון: המאמנים של שתי הקבוצות, שחקנים וקהל).
- ג. גם אם בית המשפט יקבע שהנאשם אמר את הדברים שמופיעים בפרק העובדות שבכתב האישום, יש לזכותו מאחר ומדובר בזוטי דברים והאירוע היה צריך להסתיים במישור המשמעותי בלבד באיגוד הכדורסל.
- ד. לחילופין, יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, מאחר, וכאמור, מדובר באירוע שבדרך כלל אינו נאכף במישור הפלילי והדרך המקובלת היא לטפל בו במישור המשמעותי בלבד באיגוד הכדורסל.

5. אעמוד להלן על טענות אלה כסדרן.

הכרעה במחלוקת העובדתית

6. להלן תמצית עדותו של אלרון בבית המשפט:

- א. במועד האירוע נשוא כתב האישום, שימש כשופט למשחקי כדורסל בליגה הארצית והיה השופט של משחק הכדורסל שהתקיים ב- "מכבים רעות" בין קבוצת הכדורסל של "מכבים רעות" לבין קבוצת הכדורסל של העיר אילת, שעליה נמנה הנאשם (להלן: "**המשחק**") (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 13 ש' 24-32).
- ב. במהלך המשחק, הנאשם קילל שחקן אחר, מעשה שנחשב לעבירה טכנית התנהגותית. לכן, אלירן הורה על הרחקתו של הנאשם מהמשחק. הנאשם לא קיבל את הוראת ההרחקה ברוח טובה, יצא מהמגרש לכיוון היציע ואמר לאלרון "**חכה חכה, אתה לא יודע מי אני**". בהמשך, הנאשם חזר שוב למגרש מכיוון היציע, וזאת בניגוד לכלל המקובל שעם קבלת הוראת הרחקה

מהשופט, עליו לעזוב את האולם שבו מתקיים המשחק לחלוטין, או לרדת לחדר ההלבשה. בתגובה אליהן שוב הורה לו שהוא מורחק מהמשחק והנאשם אמר לו **"אתה לא יודע מי אני, חכה, תגיע לאילת אני אחפש אותך במגרשים שם, אני אדקור אותך, אני דקרת אנשים כמוך כשהיית בן 16"** (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 14 ש' 2 - עמ' 15 ש' 15; עמ' 19 ש' 18; עמ' 17 ש' 20-31).

ג. דברי האיום נאמרו במרחק של חמישה עד שישה מטרים מאלרון וזאת בצורה קולנית בעת שהנאשם עלה בחזרה לכיוון היציע (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 22 ש' 17-26).

ד. בנסיבות אלה, אלרון הזמין משטרה וזאת מתוך חשש שהדברים יצאו מכלל שליטה ועל מנת לשמור על הסדר למען בטחונו האישי ובטחון שאר הנוכחים במגרש (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 5 ש' 19-23). אלרון גם הבהיר שלא הייתה לו כוונה שהנאשם יעצר, אלא, כאמור, לצורך שמירה על הסדר והבטיחות (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 21 ש' 1-26).

ה. אמנם, האירוע נשוא כתב האישום, הוא במהותו אירוע משמעותי של איגוד הכדורסל והנאשם אף נשפט לעונש משמעותי של הרחקה ממספר משחקים בגינו, אך השימוש במילה **"דקירה"** היה מנקודת מבטו של אלרון, מעשה חריג במיוחד שבגללו החליט להזמין משטרה (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 16 ש' 1-9, 20-23; עמ' 20 ש' 12-32).

ו. באשר לטענתו של הנאשם, שאלרון אמר לו **"אני אגמור לך את הקריירה"**, הדבר הוא לא נכון ומעולם לא אמר לו את הדברים הללו (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 16 ש' 15-23).

ז. אלרון הגיע לתחנת המשטרה במודיעין באותו היום על מנת למסור עדות והנאשם שהיה כבר בתחנה, בעכבות עיכבו על ידי המשטרה שהגיעה למגרש, התנצל בפניו (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 21 ש' 14-16).

7. הנאשם אמנם עוכב לתחנת המשטרה במודיעין באותו היום של האירוע, 2.1.11, אך שוחרר בטרם שנגבתה עדותו וזאת, על מנת לאפשר לו להספיק לעלות על הטיסה שלו חזרה לאילת באותו היום. הנאשם שוחרר בהתאם להנחיית ראש אגף החקירות של תחנת מודיעין, שוקי גולדשטיין (להלן: **"שוקי"**), תוך מתן הנחייה נוספת, שהנאשם יחקר בתחנת המשטרה באילת (ראו: עדותו של שוקי, פרוט' מיום 13.7.16, עמ' 60 ש' 18-27; דו"ח פעולה של השוטר שלומי ברג (להלן: **"שלומי"**), ת/1, שהוגש בדיון מיום 18.11.15). הנאשם אכן נחקר בתחנת המשטרה באילת ביום 28.3.11 (ת/3).

8. להלן תמצית עדותו של הנאשם כפי שבאה לידי ביטוי בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט:

א. הנאשם אינו זוכר את המילים המדויקות שבהן השתמש בעת שאלרון הורה על הרחקתו מהמשחק, אך זכור לו שקילל אותו ובכל מקרה לא איים עליו ולא עשה כל שימוש במילה "דקירה". כמו כן, אלרון אמר לנאשם "**אני אגמור לך את הקריירה**", דבר שהעצים את המתח שבו היה שרוי הנאשם, בין בשל המשחק וחשיבותו ובין בשל נסיבותיו האישיות כגון הריונה של אשתו (ת/3, ש' 19-2; פרוט' מיום 16.2.16, עמ' 43 ש' 28-1; עמ' 44 ש' 32-18; עמ' 45 ש' 9-6; עמ' 46 ש' 8-5; עמ' 47 ש' 25-15; עמ' 55 ש' 11-10, 32-29; עמ' 56 ש' 22-19).

ב. הנאשם אישר שאמר לאלרון "**אתה לא יודע מי אני, חכה חכה, אתה לא מכיר את העבר שלי**" אך הכוונה הייתה שהנאשם הוא שחקן כדורסל עם עבר מפואר והאופן שבו אלרון התנהג עמו גילה חוסר כבוד כלפיו. בנוסף, אלרון ידע שהרחקתו של הנאשם מהמשחק תביא לכך שהמשחק יסתיים לרעת הקבוצה של הנאשם (פרוט' מיום 16.2.16, ש' 10-6).

ג. אלרון היה עוין באופן אישי כלפי הנאשם וגם כלפי הקבוצה שלו ומכאן גם אמירתו של אלרון לנאשם "**אני אגמור לך את הקריירה**". הנאשם גם חש שאלרון היה מוטה לטובת הקבוצה היריבה (פרוט' מיום 16.2.16, עמ' 45 ש' 11-6).

ד. לנאשם זכור אירוע קודם במשחק אחר, שלא קשור לאירוע נשוא כתב האישום וגם לא לאלרון, שבו שחקן בקבוצה יריבה הורחק מהמשחק באותה הדרך שבה אלרון הרחיק אותו, והקהל התנפל עליו והיכה אותו. על כן, בעת שאלרון הרחיק אותו מהמשחק, חש מאוים והיה צריך להפגין חזות של כוח כדי שאף אחד מהקהל לא יתקרב אליו (ת/3, ש' 30-27; פרוט' מיום 16.2.16, עמ' 43 ש' 32-28).

ה. המשחק המשיך והמשטרה הגיע למגרש עם סיומו. לאחר מכן, הנאשם נלקח על ידי המשטרה מהמגרש לתחנת מודיעין ולא נחקר שם, אלא שוחרר כדי שיוכל להספיק לעלות על הטיסה שלו בחזרה לאילת באותו היום. בהמשך, זומן לתחנת המשטרה באילת לגביית עדותו (פרוט' מיום 16.2.16, עמ' 43 ש' 20-18).

9. הנני מעדיף את גרסתו של אלרון על פני גרסתו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות האירוע נשוא כתב האישום. להלן נימוקיי:

א. עדותו של אלרון הותירה רושם מהימן: בעיני, מדובר בעדות נטולת סתירות מהותיות, קוהרנטית ואשר משתלבת היטב עם שאר הראיות שהובאו ואשר אעמוד עליהם בהמשך.

ב. עדותו של אלרון נתמכת בעדותו של עד ראייה נוסף: מטעם המאשימה העיד שלמה מערבי

(להלן: "מערבי") ששימש כשופט נוסף במשחק ואשר אישר את דבריו של אלרון בכל הנקודות המהותיות הבאות: שהנאשם אמר לאלרון "אני אדקור אותך", וכן "תגיע לאילת אני אראה לך מה זה", וזאת לאחר שאלרון הורה על הרחקת הנאשם מהמשחק (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 33 ש' 18-29); הנאשם עלה מהמגרש ליציע, לאחר שאלרון הורה על הרחקתו בפעם הראשונה, ובהמשך חזר שוב למגרש והמשיך לומר דברי התלהמות כלפי אלרון בדמות קללות ואיומים (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 36 ש' 5-11, ש' 22-29). יתר על כן, מערבי ציין כי דברי הנאשם נאמרו בקולניות ולכן לא ניתן היה שלא לשמוע אותם (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 40 ש' 9).

ג. עדותו של אלרון נתמכת ב- "ראיה לעצם אמירת הדברים": השוטר שלומי שהגיע למגרש, בעקבות כך שאלרון הזמין את המשטרה, ציין בדו"ח הפעולה שלו, שהוגש לבית המשפט חלף חקירה ראשית, את הדברים הבאים: "בסיום המשחק, ניגש אליי השופט והצביע על שחקן שהיה ביציע וטען כי במהלך המשחק הוא הרחיק את השחקן ובמגרש הוא איים כשאמר לו "אתה לא יודע מי אני, אני ידקור אותך" (ת/1, עמ' 1-2). דברי אלרון לשלומי ואשר תועדו בדו"ח הפעולה של שלומי הינם ראיה לעצם אמירת הדברים על ידי אלרון לשלומי (וזאת להבדיל מראיה לאמיתות התוכן). ראיה זו הינה כלי נוסף בידי בית המשפט לקביעת מהימנותו של אלרון.

10. יש לציין שדבריו של הנאשם לפיהם אלרון אמר לו "אני אגמור לך את הקריירה", לא רק שהוכחו על ידי אלרון, אלא שגם לא קיבלו תמיכה בעדותו של מערבי שציין שלא שמע את אלרון אומר את הדברים הללו, תוך שהוא מבהיר שייתכן שבגלל המרחק ביניהם במהלך הדינמיקה של המשחק לא שמע את תגובתו של אלרון לקללות ולאיומים שהשמיע הנאשם (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 35 ש' 8-11). יחד עם זאת, יש לזכור שמערבי הבהיר, כאמור, שהקללות ודברי האיום של הנאשם כלפי אלרון נאמרו בקולניות, כך שלא ניתן היה לפספס את שמיעתם, על אף המרחק שבין מערבי לבין אלרון והנאשם (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 40 ש' 9).

הטענה למחדלי חקירה

11. הנאשם טען שהעובדה שהמשטרה לא גבתה עדויות נוספות מהאנשים הרבים שהיו במשחק (מאמנים, שחקנים אחרים וקהל) מלמדת על מחדל חקירה שפגע בהגנתו של הנאשם, ומכאן החלל הראייתי שמצדיק לזכות את הנאשם. דין הטענה להידחות.

12. הלכה פסוקה היא שהמאשימה אינה חייבת להביא במסגרת ההליך הפלילי את הראיה המקסימלית האפשרית לצורך הרשעתו של הנאשם ועליו לבחון כל מקרה לגופו, מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק שהוא עומד כשלעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שאותם מעורר הנאשם. (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006), בפסקה ז(2) לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין כתוארו

דאז).

13. במקרה שבפניי, לא התרשמתי שנוצר חלל ראייתי מעצם כך שלא נחקרו אנשים נוספים שהיו נוכחים במשחק, מעבר לעדותם של אלרון ומערבי בצירוף הראיה לגבי עצם אמירת דברי האיום כפי שתועדו בדו"ח הפעולה של שלומי. ברי, שהראיה המקסימלית היא בדרך של חקירתם של מספר רב של עדים שהיו במקום, אך הדבר אינו נחוץ לצורך קביעת מהימנות עדותו של אלרון וקביעת ממצאים שבעובדה מעל לכל ספק סביר. בנוסף לכך, הנאשם היה יכול להביא עדים מטעמו להפרכת התשתית הראייתית שהונחה כנגדו, ובפועל בחר שלא לעשות כן.

התקיימות רכיבי עבירת האיומים

14. יצוין כי הנאשם לא חלק על כך שאם ייקבע על ידי בית המשפט, שבמישור העובדתי, אכן ביצע את המעשים שמיוחסים לו בפרק העובדות שבכתב האישום, הדבר מקיים את רכיבי עבירת האיומים (ראו הסיכומים בעל פה מטעם בא כוח הנאשם, פרוט' מיום 13.7.16, עמ' 68 ש' 20-21).

15. למען השלמת התמונה, אביא את רכיבי עבירת האיומים ואבהיר כיצד הממצאים שבעובדה שקבעתי לעיל, מקיימים אותה.

16. כדי לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדי איום, כמובנו בסעיף הנזכרים לעיל, המבחן הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר במסגרתו בית משפט נדרש לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מהיישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.4.11) פסקה כד' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפש, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט - ומחייב את בית משפט לבצע איזון ביניהם לבין חופש הביטוי (ראו רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 96, 109-110 (2006)) (להלן: פסק דין לם).

17. המונח "הקנטה" פורש כהרגזה מתגרה ברמה המקבילה להפחדה. לשם קיום היסוד הנפשי די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום (פסק דין לם, עמ' 128 ; ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.12), פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

18. במקרה שבפניי, הדברים שנאמרו על ידי הנאשם לאלרון, שידקור אותו, בעת שיגיע לאילת בתפקידו

כשופט כדורסל, אינם מותירים מקום לספק שמדובר בעבירת איומים לכל דבר ועניין. לא מדובר בדברי התלהמות גרידא שמאפיינים מתח ולחץ במשחק ספורט, אלא במעשה פלילי מובהק. הדברים נאמרו כחלק מרצף של קללות שהשמיע הנאשם כלפי אלרון, בעת מילוי תפקידו כשופט במשחק והפעלת שיקול דעתו המקצועי להורות על הרחקתו מהמשחק עקב התנהגות לא הולמת. הצופה מהצד, לא יכול להישאר אדיש ולחשוב שמדובר בדברים מותרים במהלך משחק ספורט מתוח, על אף ההשלכות על עלייתה או ירידתה של קבוצה זו או אחרת במדרג הליגה של הכדורסל.

הטענה לזוטי דברים והטענה להגנה מן הצדק

19. למעשה, הנאשם כך את טענתו לעניין זוטי דברים יחד עם טענתו להגנה מן הצדק, כאשר הבסיס העיוני לשתי הטענות הוא זהה, קרי, שדרך המלך הייתה להסתפק בהליך המשמעותי של איגוד הכדורסל ולא היה מקום לנקוט בהליך פלילי. בנסיבות אלה, אדון בשתי הטענות כמקשה אחת.

20. הנאשם זימן כעד מטעמו את שוקי ואשר הבהיר כי אילו התיק היה חוזר לטיפולו, לאחר שהנאשם נחקר בתחנת המשטרה באילת, היה ממליץ על סגירת התיק (פרוט' מיום 13.7.16, עמ' 62 ש' 3). על כן, לטענת הנאשם, הדבר מחזק את טענתו שמן הראוי היה שהאירוע נשוא כתב האישום יטופל במישור המשמעותי בלבד על ידי איגוד הכדורסל. בנוסף, הנאשם הציג בפניי, בשלב הסיכומים, החלטות שונות של איגוד הכדורסל, לגבי העונשים המשמעותיים שהוטלו על שחקנים שונים עקב התנהגות בלתי הולמת במהלך משחקים ואשר מעוררת חשד לביצוע עבירות פליליות.

21. לא התרשמתי שדבריו של שוקי לפיהם, אילו התיק היה חוזר אליו, בתוקף תפקידו כראש אגף חקירות בתחנת מודיעין, היה מורה על סגירת התיק, יש בהם בכדי להוות עוגן מספיק בכדי לקבל את הטענה של זוטי דברים, או את הטענה של הגנה מן הצדק שלא היה בכלל מקום להגיש את כתב האישום. דבריו של שוקי לפיהם באופן היפותטי, אילו התיק היה חוזר לטיפולו, הוא היה מורה על סגירתו, משמעם שהוא סבור שלא היה עניין לציבור בהמשך האכיפה במישור הפלילי.

22. כאן המקום להזכיר מושכלות ראשונים. סמכותו של שוקי, כראש אגף החקירות בתחנת מודיעין, מוגבלת להחלטה "להורות שלא לחקור אם היה סבור שאין בדבר עניין לציבור" לגבי עבירה שאינה פשע, כדוגמת עבירת האיומים שיוחסה לנאשם בכתב האישום (סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). לעומת זאת, הסמכות שלא להעמיד לדין מאחר "שאין במשפט עניין לציבור" היא סמכות שמסורה לתובע או לקצין משטרה המשמש כתובע (סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי). במילים אחרות, ברגע שתובע החליט שיש עניין לציבור להעמיד את הנאשם לדין עם תום החקירה, כפי שקרה במקרה שבפניי, אין רלוונטיות לדעתו האישית ההיפותטית של שוקי שאין עניין לציבור להמשיך ולחקור.

23. יתר על כן, גם לא התרשמתי שיש בדוגמאות ההחלטות של איגוד הכדורסל, כדי להוות אסמכתא לטענות הנאשם לזוטי דברים והגנה מן הצדק. החלטות אלה, הינן אך ורק ראייה למדיניות הענישה הנוהגת אצל איגוד הכדורסל, לגבי עבירות משמעת שונות שמתבצעות על ידי שחקנים. אין בהחלטות אלה כדי ללמד על מדיניות האכיפה הנוהגת אצל התביעה, אימתי יוגש כתב אישום בגין אירוע פלילי שמתרחש באולם ספורט על ידי שחקן, ואימתי התיק ייסגר, בין על ידי המשטרה ובין על ידי התביעה, מחוסר עניין לציבור. בנוסף, העובדה שננקט הליך משמעת מסוים באיגוד הכדורסל, איננה מאיינת את האפשרות שננקט הליך פלילי מקביל בבית המשפט. בפועל, בא כוח הנאשם לא הביא כל אסמכתא לכך שבאותן החלטות שהגיש, לא היה הליך פלילי מקביל.

24. הסייג של "זוטי דברים" מוגדר בסעיף 34 לחוק העונשין שקובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

25. בפסיקה נקבע כי השיקולים שצריכים להנחות את בית משפט בבואו להכריע בטענה של "זוטי דברים" הם טיבו הקונקרטי של המעשה, והאינטרס הציבורי שיש להגן עליו. הטענה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימאלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. מדובר במעשה קל ערך מבחינת טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והפגיעה באינטרס הציבורי המוגן (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** פ"ד נג (5) 747, 761 - 762).

26. במקרה שבפניי, לא ניתן לומר שדברי האיום שאותם השמיע הנאשם כלפי אלרון, שופט בליגה הארצית לכדורסל, הינם בגדר זוטי דברים, קרי, "מעשה שאין בו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן" שבעבירת האיומים. מדובר במי שמבצע את תפקידו כדין במסגרת אירוע ספורט, על כל ההיבטים החברתיים והתרבותיים המשתמעים מכך, ולא יעלה על הדעת ששופט באירוע ספורט יהיה מושא לדברי איום לפגיעה בגופו, לא כל שכן, על ידי אחד השחקנים שיש לשופט מגע ישיר עימו ואף נתון למרותו של השופט לעניין אופן ניהול המשחק.

27. כך גם, לא התרשמתי שקמה לנאשם טענה של הגנה מן הצדק. בעיני, ההחלטה של התביעה לנקוט בהליך פלילי כנגד הנאשם, היא החלטה סבירה בנסיבות העניין. אלרון הבהיר שמניסיונו המקצועי כשופט כדורסל, על אף האווירה המתלהמת באולמות ספורט, דבריו של הנאשם שידקור אותו, הינם חריגים ובהיותם כאלה החליט להתקשר למשטרה. עמדתו של אלרון שהזמנת המשטרה לא נועדה להביא למעצרו של הנאשם או לנקיטה בהליך פלילי כנגדו, אינה רלוונטית ומדובר בשיקולים שעל התביעה לשקול.

28. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשע"ו, 20 יולי 2016, במעמד הצדדים.